

Kuře melancholik – slovo do programu

Má skladba neoplývá „dvořákovskou melodičností“, ani „mozartovskou hravostí“, ba ani neobsahuje „celý svět“, jako Mahlerovy symfonie. Je tak trochu pochroumaná, podobně jako kuře ze stejnojmenné povídky Josefa Karla Šlejhara. Soubor křehkosti duše s bezohledností hmoty, jakožto alegorický soubor jedince se společností, se mi stal základní ideou, kterou jsem při komponování sledoval. Organická a neuchopitelná duše je vytrhávána ze své rovnováhy tzv. „ústrachy“ (Šlejharův termín pro náhlý úlek), které se postupně formují do znepokojivě pochodového rytmu. Hráči posléze tento archetypální princip přebírají a orchestrální zvuková masa vítězí nad meditací v sérii groteskních hudebních scén. Je tomu tak až do chvíle, kdy vřavu opět protne dosud umlčený, vznášející se chorál. Sólová pikola přitom představuje symbolického průvodce celým metaforickým soubojem. Její hudební materiál je odvozen z krátkého motivu chlapeckého sóla z opery Albana Berga Wojcek. Má skladba se nesnaží ilustrovat děj knižní předlohy, spíše si klade za cíl uchopit vyšší významovou rovinu expresivními hudebními prostředky. Je to symfonická báseň o soucitu v naší době.

Přál bych si, aby k této skladbě posluchači přistupovali s otevřenou myslí a během poslechu utvářeli své vlastní příběhy, neboť věřím, že každý z nás v sobě nosí ono „malé kuře“, které musí denně skrytě zápasit o své místo na světě.